

גיטין ט:ח – קידושין א:א

פרק ט – משנה ח

גט שכתבו עברית ועדיו יונית, יונית ועדיו עברית, עד אחד עברי ועד אחד יוני, כתב סופר ועד, כשר. איש פלוני עד, כשר. בן איש פלוני עד, כשר. איש פלוני בן איש פלוני, ולא כתב עד, כשר. וכך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין. כתב חניכתו וחניכתה, כשר. גט מעשה, בישראל, כשר. ובגוים, פסול. ובגוים, חובטין אותו ואומרים לו עשה מה שישראל אומרים לך, וכשר.

פרק ט – משנה ט

יצא שמה בעיר מקדשת, הרי זו מקדשת. מגרשת, הרי זו מגרשת. ובלבד שלא יהא שם אמתלא. איזו היא אמתלא. גרש איש פלוני את אשתו על תנאי, זרק לה קדושיה, ספק קרוב לה ספק קרוב לו, זו היא אמתלא.

פרק ט – משנה י

בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שנאמר (דברים כד), כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שנאמר (שם), כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר (שם), והיה אם לא תמצא חן בעיניו.

קידושין

פרק א – משנה א

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובשוה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשוה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמנה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם.

קידושין א:ב – א:ה

פרק א – משנה ב

עבד עברי נקנה בכסף ובשטר, וקונה את עצמו בשנים וביובל ובגרעון כסף.
יתרה עליו אמה העבריה, שקונה את עצמה בסימנין.
הנרצע נקנה ברציעה, וקונה את עצמו ביובל ובמיתת האדון:

פרק א – משנה ג

עבד פגעני נקנה בכסף ובשטר ובחזקה, וקונה את עצמו בכסף על ידי אחרים, ובשטר על ידי עצמו, דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים, בכסף על ידי עצמו ובשטר על ידי אחרים, ובלבד שיהא הכסף משל אחרים:

פרק א – משנה ד

בהמה גסה נקנית במסירה, והדקה בהגבהה, דברי רבי מאיר.
ורבי אליעזר. וחכמים אומרים, בהמה דקה נקנית במשיכה:

פרק א – משנה ה

נכסים שיש להם אחריות נקנין בכסף ובשטר ובחזקה. ושאינן להם אחריות, אין נקנין אלא במשיכה.
נכסים שאינן להם אחריות, נקנין עם נכסים שיש להם אחריות, בכסף ובשטר ובחזקה.
וזוקקין נכסים שאינן להם אחריות את הנכסים שיש להם אחריות לשבע עליהן:

קידושין א:ו – א:ט

פרק א – משנה ו

כָּל הַנַּעֲשֶׂה דָמִים בְּאַחַר, כִּיּוֹן שְׁזָכָה זֶה, נִתְחַיֵּב זֶה בְּחֻלִּיפֵיו.
כִּי־צָד. הַחֻלִּיף שׁוֹר בְּפָרָה אוֹ חֲמוֹר בְּשׁוֹר, כִּיּוֹן שְׁזָכָה זֶה, נִתְחַיֵּב זֶה
בְּחֻלִּיפֵיו. רְשׁוֹת הַגְּבוּהָ, בְּכֶסֶף, וְרְשׁוֹת הַהֲדִיּוֹט, בְּחֻזְקָה. אֲמִירְתּוֹ לַגְּבוּהָ,
כְּמִסִּירְתּוֹ לַהֲדִיּוֹט:

פרק א – משנה ז

כָּל מִצּוֹת הַבֵּן עַל הָאֵב, אֲנָשִׁים חַיְבִין וְנָשִׁים פְּטוּרוֹת. וְכָל מִצּוֹת הָאֵב עַל
הַבֵּן, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חַיְבִין.
וְכָל מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁהַזְּמַן גְּרָמָה, אֲנָשִׁים חַיְבִין וְנָשִׁים פְּטוּרוֹת. וְכָל מִצּוֹת
עֲשֵׂה שֶׁלֹּא הַזְּמַן גְּרָמָה, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חַיְבִין.
וְכָל מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, בֵּין שֶׁהַזְּמַן גְּרָמָה בֵּין שֶׁלֹּא הַזְּמַן גְּרָמָה, אֶחָד
אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חַיְבִין, חוּץ מִבֵּל תִּשְׁחִית וּבֵל תִּקְיָף וּבֵל תִּטְמֵא
לְמֵתִים:

פרק א – משנה ח

הַסְּמִיכוֹת, וְהַתְּנוּפוֹת, וְהַהֲגָשׁוֹת, וְהַקְּמִיצוֹת, וְהַהֲקָטְרוֹת, וְהַמְּלִיקוֹת,
וְהַהֲזָאוֹת, וְהַקְּבָלוֹת, נוֹהֲגִין בְּאֲנָשִׁים וְלֹא בְנָשִׁים, חוּץ מִמִּנְחַת סוֹטָה
וּנְזִירָה, שֶׁהֵן מְנִיפּוֹת:

פרק א – משנה ט

כָּל מִצְוָה שֶׁהִיא תְלוּיָה בְּאֶרֶץ אֵינָה נוֹהֶגֶת אֲלֵא בְּאֶרֶץ. וְשֵׂאִינָה תְלוּיָה
בְּאֶרֶץ נוֹהֶגֶת בֵּין בְּאֶרֶץ בֵּין בְּחוּצָה לְאֶרֶץ, חוּץ מִן הָעֶרְלָה וְכֻלָּאִים.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, אִף מִן הַחֻדָּשׁ:

קידושין אי – בג

פרק א – משנה י

כָּל הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת, מְטִיבִין לוֹ וּמַאַרִיכִין לוֹ יָמָיו וְנוֹחַל אֶת הָאָרֶץ.
וְכָל שְׂאִינוֹ עוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת, אֵין מְטִיבִין לוֹ וְאֵין מַאַרִיכִין לוֹ יָמָיו וְאֵינוֹ
נוֹחַל אֶת הָאָרֶץ.
כָּל שְׂיִשְׁנוֹ בַּמִּקְרָא וּבַמִּשְׁנָה וּבַדֶּרֶךְ אֶרֶץ, לֹא בְמַהְרָה הוּא חוֹטֵא, שְׁנֹאמֵר
(קֹהֶלֶת ד) וְהַחוֹט הַמְּשַׁלֵּשׁ לֹא בְמַהְרָה יִנְתַּק.
וְכָל שְׂאִינוֹ לֹא בַּמִּקְרָא וְלֹא בַּמִּשְׁנָה וְלֹא בַּדֶּרֶךְ אֶרֶץ, אֵינוֹ מִן הַיְשׁוּב:

פרק ב – משנה א

הָאִישׁ מְקַדֵּשׁ בּוֹ וּבְשִׁלוּחוֹ. הָאִשָּׁה מִתְקַדֶּשֶׁת בּוֹ וּבְשִׁלוּחָהּ.
הָאִישׁ מְקַדֵּשׁ אֶת בִּתּוֹ כְּשֶׁהִיא נְעֻרָה, בּוֹ וּבְשִׁלוּחוֹ.
הָאוֹמֵר לָאִשָּׁה, הַתְּקַדְּשִׁי לִי בִתְמִוְרָה זֹה, הַתְּקַדְּשִׁי לִי בְזוֹ, אִם יֵשׁ בְּאַחַת
מֵהֶן שְׁוֵה פְרוּטָה, מְקַדֶּשֶׁת. וְאִם לֹא, אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת.
בְּזוֹ וּבְזוֹ וּבְזוֹ, אִם יֵשׁ שְׁוֵה פְרוּטָה בְּכֹל, מְקַדֶּשֶׁת.
וְאִם לֹא, אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת.
הֵיטָהּ אוֹכֵלֶת רֵאשׁוֹנָה רֵאשׁוֹנָה, אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת, עַד שֶׁיְהֵא בְאַחַת מֵהֶן
שְׁוֵה פְרוּטָה:

פרק ב – משנה ב

הַתְּקַדְּשִׁי לִי בְכוֹס זֶה שֶׁל יַיִן, וְנִמְצָא שֶׁל דְּבִשׁ. שֶׁל דְּבִשׁ, וְנִמְצָא שֶׁל יַיִן.
בְּדִינָר זֶה שֶׁל כֶּסֶף, וְנִמְצָא שֶׁל זָהָב. שֶׁל זָהָב, וְנִמְצָא שֶׁל כֶּסֶף.
עַל מִנְתַּ שְׂאֵנִי עֲשִׂיר, וְנִמְצָא עֲנִי. עֲנִי, וְנִמְצָא עֲשִׂיר, אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם הִטְעָה לְשִׁבַּח, מְקַדֶּשֶׁת:

פרק ב – משנה ג

עַל מְנַת שְׂאֵנֵי כֹהֵן, וְנִמְצָא לֹוִי. לֹוִי, וְנִמְצָא כֹהֵן. נָתִין, וְנִמְצָא מִמּוֹזֵר.
מִמּוֹזֵר, וְנִמְצָא נָתִין. בֶּן עִיר, וְנִמְצָא בֶן כְּרִד. בֶּן כְּרִד, וְנִמְצָא בֶן עִיר.
עַל מְנַת שְׂבִיתֵי קָרוֹב לַמִּרְחָק, וְנִמְצָא רְחוֹק. רְחוֹק, וְנִמְצָא קָרוֹב.
עַל מְנַת שֵׁישׁ לִי בֵת אוֹ שְׂפָחָה גְדֹלָת, וְאִין לוֹ. אוֹ עַל מְנַת שְׂאִין לִי, וְיֵשׁ
לוֹ. עַל מְנַת שְׂאִין לִי בָנִים, וְיֵשׁ לוֹ. אוֹ עַל מְנַת שֵׁישׁ לִי, וְאִין לוֹ.
וּבְכֻלָּם, אֵף עַל פִּי שְׂאֵמֶרָה, בְּלִבִּי הָיָה לְהִתְקַדֵּשׁ לוֹ, אֵף עַל פִּי כֹן, אֵינָה
מִקְדָּשָׁת. וְכֹן הִיא שְׂהֻטָּעָתוֹ:

קידושין ב:ד – ב:ז

פרק ב – משנה ד

האומר לשלוחו, צא וקדש לי אשה פלונית במקום פלוני, והלך וקדשה במקום אחר, אינה מקדשת. הרי היא במקום פלוני, וקדשה במקום אחר, הרי זו מקדשת:

פרק ב – משנה ה

המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים, אינה מקדשת. כנסה סתם ונמצאו עליה נדרים, תצא שלא בכתבה. על מנת שאין עליה מומין ונמצאו בה מומין, אינה מקדשת. כנסה סתם ונמצאו בה מומין, תצא שלא בכתבה. כל המומין הפוסלים בכהנים, פוסלים בנשים:

פרק ב – משנה ו

המקדש שתי נשים בשוה פרוטה, או אשה אחת בפחות משוה פרוטה, אף על פי ששלח סבלונות לאחר מכאן, אינה מקדשת, שמחמת קדושין הראשונים שלח. וכו' קטן שקדש:

פרק ב – משנה ז

המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה, כאחת, אינן מקדשות. ומעשה בחמש נשים ובהן שתי אחיות, ולקט אחד כלכלה של תאנים, ושלחם היתה ושל שביעית היתה, ואמר הרי כלכם מקדשות לי בכלכלה זו, וקבלה אחת מהן על ידי כלן, ואמרו חכמים, אין האחיות מקדשות:

קידושין ב:ח – ג:א

פרק ב – משנה ח

המקדש בחלקו, בין קדשי קדשים בין קדשים קלים, אינה מקדשת. במעשר שני, בין שוגג בין מזיד, לא קדש, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, בשוגג לא קדש, במזיד קדש. ובהקדש, במזיד קדש ובשוגג לא קדש, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, בשוגג קדש, במזיד לא קדש:

פרק ב – משנה ט

המקדש בערלה, בכלאי הפרם, בשור הנסקל, ובעגלה ערופה, בצפרי מצרע, ובשער נזיר, ופטר חמור, ובשר בחלב, וחליו שנשחטו בעזרה, אינה מקדשת. מכרו וקדש בדמיהו, מקדשת:

פרק ב – משנה י

המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות ובמי חטאת ובאפר חטאת, הרי זו מקדשת, ואפלו ישראל:

פרק ג – משנה א

האומר לחברו, צא וקדש לי אשה פלונית והלך וקדשה לעצמו, מקדשת. וכן האומר לאשה, הרי את מקדשת לי לאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום, מקדשת לשני. בת ישראל לכהן, תאכל בתרומה. מעכשיו ולאחר שלשים יום, ובא אחר וקדשה בתוך שלשים יום, מקדשת ואינה מקדשת. בת ישראל לכהן או בת כהן לישראל, לא תאכל בתרומה:

קידושין ג:ב – ג:ה

פרק ג – משנה ב

האומר לאשה, הרי את מקדשת לי על מנת שאתן לך מאתיים זוז, הרי זו מקדשת והוא יתן. על מנת שאתן לך כפאן ועד שלשים יום, נתן לה בתוך שלשים, מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת. על מנת שיש לי מאתיים זוז, הרי זו מקדשת ויש לו. על מנת שאראך מאתיים זוז, הרי זו מקדשת ויראה לה. ואם הראה על השלחן, אינה מקדשת:

פרק ג – משנה ג

על מנת שיש לי בית כור עפר, הרי זו מקדשת ויש לו. על מנת שיש לי במקום פלוני, אם יש לו באותו מקום, מקדשת. ואם לאו, אינה מקדשת. על מנת שאראך בית כור עפר, הרי זו מקדשת ויראנה. ואם הראה בבקעה, אינה מקדשת:

פרק ג – משנה ד

רבי מאיר אומר, כל תנאי שאינו כתנאי בני גד ובני ראובן, אינו תנאי, שנאמר (במדבר לב), ויאמר משה אלהם אם יעברו בני גד ובני ראובן, וכתוב, ואם לא יעברו חלוצים. **רבי חנינא בן גמליאל** אומר, צריך היה הדבר לאמרו, שאלמלא כן, יש במשמע שאפלו בארץ פנען לא ינחלו:

פרק ג – משנה ה

המקדש את האשה ואמר, כסבור הייתי שהיא כהנת והרי היא לויה, לויה והרי היא כהנת, עניה והרי היא עשירה, עשירה והרי היא עניה, הרי זו מקדשת, מפני שלא הטעתו. האומר לאשה, הרי את מקדשת לי לאחר שאתגיר או לאחר שתתגירי, לאחר שאשתחרר או לאחר שתשתחררי, לאחר שימות בעלך או לאחר שתמות אחותך, לאחר שיחלץ לך יבמד, אינה מקדשת. וכן האומר לחברו, אם ילדה אשתך נקבה הרי היא מקדשת לי, אינה מקדשת. אם הייתה אשת חברו מעוברת והכר עברה, דבריו קימין, ואם ילדה נקבה, מקדשת:

קידושין ג:ו – ג:ט

פרק ג – משנה ו

האומר לאשה הרי את מקדשת לי על מנת שאדבר עליך לשלטון ואעשה עמך כפועל, דבר עליה לשלטון ועשה עמה כפועל, מקדשת ואם לאו, אינה מקדשת. על מנת שירצה אבא, רצה האב, מקדשת. ואם לאו אינה מקדשת. מת האב, הרי זו מקדשת. מת הבן, מלמדן האב לומר שאינו רוצה:

פרק ג – משנה ז

קדשתי את בתי ואיני יודע למי קדשתיה, ובא אחד ואמר אני קדשתיה, נאמן. זה אומר אני קדשתיה וזה אומר אני קדשתיה, שניהם נותנים גט. ואם רצו, אחד נותן גט ואחד כונס:

פרק ג – משנה ח

קדשתי את בתי, קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה, והרי היא קטנה, נאמן. קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה, והרי היא גדולה, אינו נאמן. נשבת ופדיתה, בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה, אינו נאמן. מי שאמר בשעת מיתתו, יש לי בנים, נאמן. יש לי אחים, אינו נאמן. המקדש את בתו סתם, אין הבוגרות בכלל:

פרק ג – משנה ט

מי שיש לו שתי כתי בנות משתי נשים, ואמר קדשתי את בתי הגדולה ואיני יודע אם גדולה שבגדולות או גדולה שבקטנות, או קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות, כלן אסורות, חוץ מן הקטנה שבקטנות, דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר, כלן מתרות, חוץ מן הגדולה שבגדולות. קדשתי את בתי הקטנה ואיני יודע אם קטנה שבקטנות או קטנה שבגדולות, או גדולה שבקטנות שהיא קטנה מן הקטנות שבגדולות, כלן אסורות, חוץ מן הגדולה שבגדולות, דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר, כלן מתרות, חוץ מן הקטנה שבקטנות:

קידושין ג'י – ג'יג

פרק ג – משנה י

האומר לאשה, קדשתיך, והיא אומרת לא קדשתיני, הוא אסור בקרובותיה, והיא מתרת בקרוביו. היא אומרת קדשתיני והוא אומר לא קדשתיך, הוא מתר בקרובותיה, והיא אסורה בקרוביו. קדשתיך, והיא אומרת לא קדשתי אלא בתי, הוא אסור בקרובות גדולה, וגדולה מתרת בקרוביו. הוא מתר בקרובות קטנה, וקטנה מתרת בקרוביו:

פרק ג – משנה יא

קדשתי את בתך, והיא אומרת לא קדשתי אלא אותי, הוא אסור בקרובות קטנה, וקטנה מתרת בקרוביו, הוא מתר בקרובות גדולה, וגדולה אסורה בקרוביו:

פרק ג – משנה יב

כל מקום שיש קדושין ואין עברה, הולד הולך אחר הזכר. ואיזה, זו כהנת, לוייה וישראלית שנשא לכהן וללוי ולישראל. וכל מקום שיש קדושין ויש עברה, הולד הולך אחר הפגום. ואיזו, זו אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין. וכל מי שאין לה עליו קדושין אבל יש לה על אחרים קדושין, הולד ממזר. ואיזה, זה הבא על אחת מכל העריות שבתורה. וכל מי שאין לה לא עליו ולא על אחרים קדושין, הולד כמותה. ואיזה, זה ולד שפחה ונכרית:

פרק ג – משנה יג

רבי טרפון אומר, יכולין ממזרים לטהר. כיצד. ממזר שנשא שפחה, הולד עבד. שחררו, נמצא הבן בו חורין. **רבי אליעזר** אומר, הרי זה עבד ממזר:

קידושין ד:א – ד:ד

פרק ד – משנה א

עֲשֶׂרָה יוֹחֲסִין עָלוּ מִבָּבֶל, פְּהַנִּי, לוּיִי, יִשְׂרָאֵלִי, חֲלָלִי, גֵרִי, וְחֲרוּרִי, מִמְּזוּרֵי, נְתִינֵי, שְׁתוּקִי, וְאַסּוּפֵי. פְּהַנִּי, לוּיִי וְיִשְׂרָאֵלִי, מְתָרִים לְבֵא זֶה בְּזֶה.
לוּיִי, יִשְׂרָאֵלִי, חֲלָלִי, גֵרִי וְחֲרוּרִי, מְתָרִים לְבֵא זֶה בְּזֶה. גֵרִי וְחֲרוּרִי, מִמְּזוּרֵי וְנְתִינֵי שְׁתוּקִי וְאַסּוּפֵי, כֻּלָּם מְתָרִין לְבֵא זֶה בְּזֶה:

פרק ד – משנה ב

וְאֵלוּ הֵם שְׁתוּקִי, כֹּל שֶׁהוּא מְכִיר אֶת אִמּוֹ וְאִינוּ מְכִיר אֶת אָבִיו.
אַסּוּפֵי, כֹּל שֶׁנֶּאֱסַף מִן הַשּׁוּק וְאִינוּ מְכִיר לֹא אָבִיו וְלֹא אִמּוֹ.
אָבֵא שְׂאוּל הִיא קוֹרָא לְשְׁתוּקִי, בְּדוּקִי:

פרק ד – משנה ג

כֹּל הָאֲסוּרִים לְבֵא בְקָהֶל, מְתָרִים לְבֵא זֶה בְּזֶה. **רַבִּי יְהוּדָה** אוֹסֵר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, וְדָאן בּוֹדְאָן, מְתָר. וְדָאן בְּסַפְקוֹ, (וְסַפְקוֹ בּוֹדְאָן),
וְסַפְקוֹ בְּסַפְקוֹ, אֲסוּר. וְאֵלוּ הֵן הַסַּפְקוֹת, שְׁתוּקִי, אֲסוּפֵי וְכוּתִי:

פרק ד – משנה ד

הַנוֹשֵׂא אִשָּׁה כֹּהֲנֵת צָרִיךְ לְבַדֵּק אַחֲרֶיהָ אַרְבַּע אִמָּהוֹת שֶׁהֵן שְׂמֹנָה, אִמָּה
וְאִם אִמָּה, וְאִם אָבִי אִמָּה וְאִמָּה, וְאִם אָבִיהָ וְאִמָּה, וְאִם אָבִי אָבִיהָ וְאִמָּה.
לוּיָהּ וְיִשְׂרָאֵלִית, מוֹסִיפִין עָלֶיהָ עוֹד אַחַת:

קידושין ד:ה – ד:ח

פרק ד – משנה ה

אין בודקין לא מן המזבח ולמעלה, ולא מן הדוכן ולמעלה, ולא מן סנהדרין ולמעלה. וכל שהחזקו אבותיו משוטרי הרבים וגבאי צדקה, משיאין לפהנה ואין צריך לבדק אחריהו.
רבי יוסי אומר, אף מי שהיה חתום עד בערכי הישנה של צפורי.
רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, אף מי שהיה מכתב באסטרטיא של מלך:

פרק ד – משנה ו

בת חלל זכר, פסולה מן הכהנה לעולם.
ישראל שנשא חללה, בתו כשרה לפהנה.
חלל שנשא בת ישראל, בתו פסולה לפהנה.
רבי יהודה אומר, בת גר זכר כבת חלל זכר:

פרק ד – משנה ז

רבי אליעזר בן יעקב אומר, ישראל שנשא גיורת, בתו כשרה לפהנה.
וגר שנשא בת ישראל, בתו כשרה לפהנה.
אבל גר שנשא גיורת, בתו פסולה לפהנה.
אחד גר ואחד עבדים משחררים, אפלו עד עשרה דורות, עד שתהא אמו מישראל.
רבי יוסי אומר, אף גר שנשא גיורת, בתו כשרה לפהנה:

פרק ד – משנה ח

האומר, בני זה כמזר, אינו נאמן. ואפלו שניהם אומרים על העבר שבמעיה כמזר הוא, אינם נאמנים. רבי יהודה אומר, נאמנים:

קידושין ד:ט – ד:יב

פרק ד – משנה ט

מי שנתן רשות לשלוחו לקדש את בתו והלך הוא וקדשה, אם שלו קדמו, קדושיו קדושין. ואם של שלוחו קדמו, קדושיו קדושין. ואם אינו ידוע, שניהם נותנים גט. ואם רצו, אחד נותן גט ואחד כונס. וכן האשה שנתנה רשות לשלוחה לקדשה, והלכה וקדשה את עצמה, אם שלה קדמו, קדושיה קדושין. ואם של שלוחה קדמו, קדושיו קדושין. ואם אינו ידוע, שניהם נותנים לה גט. ואם רצו, אחד נותן לה גט ואחד כונס:

פרק ד – משנה י

מי שיצא הוא ואשתו למדינת הים ובא הוא ואשתו ובניו ואמר, אשה שיצאת עמי למדינת הים הרי היא זו ואלו בניה, אין צריך להביא ראיה, לא על האשה ולא על הבנים. מתה ואלו בניה, מביא ראיה על הבנים ואינו מביא ראיה על האשה:

פרק ד – משנה יא

אשה נשאתי במדינת הים, הרי היא זו ואלו בניה, מביא ראיה על האשה ואין צריך להביא ראיה על הבנים. מתה, ואלו בניה, צריך להביא ראיה על האשה ועל הבנים:

פרק ד – משנה יב

לא יתיחד אדם עם שתי נשים, אבל אשה אחת מתיחדת עם שני אנשים. **רבי שמעון** אומר, אף איש אחד מתיחד עם שתי נשים בזמן שאשתו עמו וישן עמהם בפנדקי, מפני שאשתו משמרתו. מתיחד אדם עם אמו ועם בתו, וישן עמהם בקרוב בשׂר. ואם הגדילו, זו ישנה בכסותה וזה ישן בכסותו:

קידושין דיג – ד:יד

פרק ד – משנה יג

לא ילמד אדם רוק סופרים, ולא תלמד אשה סופרים.
רבי אליעזר אומר, אף מי שאין לו אשה, לא ילמד סופרים:

פרק ד – משנה יד

רבי יהודה אומר, לא ירעה רוק בהמה, ולא יישנו שני רוקים בטלית אחת. וחכמים מתירין. כל שעסקו עם הנשים, לא יתיחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את בנו אמנות בין הנשים.

רבי מאיר אומר, לעולם ילמד אדם את בנו אמנות נקיה וקלה, ויתפלל למי שהעשר והנכסים שלו, שאין אמנות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האמנות ולא עשירות מן האמנות, אלא הכל לפי זכותו.

רבי שמעון בן אלעזר אומר, ראית מימך חיה ועוף שיש להם אמנות, והו מתפרנסין שלא בצער. והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני, אינו דין שאתפרנס שלא בצער. אלא שהרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי.

אבא גרין איש צדין אומר משום אבא גריא, לא ילמד אדם את בנו, חפור, גמול, ספר, ספן, רועה, וחנוני, שאמנותן אמנות לסטים.

רבי יהודה אומר משמו, החפורין, רבן רשעים, והגמולין, רבן כשרים. הספנין, רבן חסידים. טוב שברופאים, לגיהנם. והפשר שבטבחים, שתפו של עמלק.

רבי נהוראי אומר, מניח אני כל אמנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרו קימת לעולם הבא. ושאר כל אמנות אינן כן.

כשאדם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסק במלאכתו, הרי הוא מת ברעב. אבל התורה אינה כן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקוה בזקנותו.

בנערותו, מה הוא אומר (ישעיה מו) וקוי ה' יחליפו כח. בזקנותו, מהו אומר, (תהלים צב) עוד ינובון בשיבה.

וכן הוא אומר באברהם אבינו עליו השלום, (בראשית כ) ואברהם זקן, וה' ברא את אברהם בכל.

מצינו שעשה אברהם אבינו את כל התורה כלה עד שלא נתנה, שנאמר, (שם כו) עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמתי מצותי חקותי ותורת:

הדרו עלך סדר נשים והדרך עלן, דעתן עלך סדר נשים ודעתך עלן. לא נתנשי מינד סדר נשים ולא תתנשי מינן, לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי יהי רצון מלפניך אלוקינו ואלוקי אבותינו שתהא תורתך אומונתנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא. חנינא בר פפא, רמי בר פפא, נחמן בר פפא, אחאי בר פפא, אבא בר פפא, רפרם בר פפא, רכיש בר פפא, סורחב בר פפא, אדא בר פפא, דרו בר פפא. הערב נא ה' אלקינו, את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמד בית ישראל, ונהיה אנחנו כולנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל, כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך. מאיבי, תחכמני מצותך: כי לעולם היא לי. יהי לבי תמים בחקיך למען, לא אבוש לעולם, לא-אשכח פקודיך: כי בם, חייתני. ברוך אתה ה' למדני חקיך. מודים אנחנו לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש, ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משכימים והם משכימים אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם הבא, והם רצים לבאר שחת. שנאמר: ואתה אלקים, תורדם לבאר שחת--אנשי דמים ומרמה, לא-יחצו ימיהם; ואני, אבטח-בך. יהי רצון מלפניך ה' אלקי, כשם שעזרתני לסיים סדר נשים, כן תעזרני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסיימם, ללמוד וללמד, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה, וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי ולזרעי שלא תמוש התורה מפי ומפי זרעי עד עולם. ויתקיים בי: בהתהלכך, תנחה אתך, בשכבך תשמור עליך; והקיצות, היא תשיחך. כי-בי, ירבו ימיך; ויוסיפו לך, שנות חיים ארך ימים, בימינה; בשמאולה, עשר וכבוד. ה' עז לעמו יתן; ה', יברך את עמו בשלום.

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די הוא עתיד לאתחדתא, ולאחיאה מתיא, ולאסקא יתהון לחיי עלמא, ולמבנא קרתא די ירושלם, ולשכללא היכלה בגוה, ולמעקר פולחנא נוכראה מן ארעה, ולאיתבא פולחנא די שמיא לאתרה, וימליד קודשא בריך הוא במלכותה ויקרה בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא. יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא. בריך הוא. לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן. יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים עלינו ועל כל ישראל. ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן.

מזל טוב!

TIME MISHNA